תורה לדעת

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 4:13
סוף זמני ק"ש - 8:45
9:21 -
סוף זמן תפלה - 10:08
דף היומי לשבת: **ערכין י"א**

בס"ד, עש"ק פ' וישלח - שנת תשפ"ז לפ"ק

פרשת וישלח

"קטונתי מכל החסדים וגו'" (לב:יא). אצל אומות העולם האדם נמדד ונערך על פי גודל קומתו וכח גופו ["וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מדות" (במדבר יג:לב), ופירש"י: אנשי מדות - גדולים וגבוהים, וצריך לתת להם מדה, כגון גלית - גבהו שש אמות וזרת (ש"א יז:ד), וכן איש מדון (שמ"ב כא:כ), איש מדה (דה"י א' יא:כג)].

אצל עם ישראל מדותיו של אדם הן עדינות הנפש שלו, טוב לבו, ודקדוק בענייני בין אדם לחבירו.

אחת מהמדות החשובות ביותר היא מדת הכרת הטוב. קודם חטא עץ הדעת [שיסודו הי' חסרון הכרת הטוב, כמו שנבאר לקמן], אחז"ל (חגיגה יב.) שאדם הראשון מסוף העולם ועד סופו הי'. כיון שסרח, הניח הקב"ה ידו עליו ומיעטו. ואולי מזה יש ללמוד שמי שחסרה לו מדת הכרת הטוב, נמדד כאדם קטן.

עה"פ: "ואולך אתכם קוממיות" (ויקרא כו:יג), דרשו חז"ל (ב"ב עה.) מאתיים אמה כשתי קומות של אדם הראשון, ופירש הרשב"ם: כב' קומות של אדם הראשון שמיעטו עד ק' אמה, במס' חגיגה (יב.). ולא רק שנתמעט מדתו של אדם אלא שנתמעטו גם חייו.

יסוד חטא עץ הדעת שעל ידו נתמעט מדת אדם הראשון וגם שנותיו הי' כפיית הטוב, כשברא הקב"ה את אדם, לא מצא אדם עזר כנגדו עד שהפיל תרדמה עליו ויקח אחת מצלעותיו וברא ממנו חוה. ותיארו חז"ל את גודל השמחה שהי' לו לאדם כשהביא לו את חוה ועשה לו חופה והיו מלאכי השרת רוקדים לפניהם, ואמר אדם: "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי וגו' על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד" (ב:כג-כד). ועד סוף כל הדורות אנו מתפללים ומברכים לכל חתן וכלה: "שמח תשמח ריעים האהובים כשמחך יצירך בגן עדן מקדם". השמחה של אדם וחוה היא סמל של שמחה עילאה. אמנם, כשבא הקב"ה אצל אדם לאחר שאכל מעץ הדעת ושאלו: "המן העץ אשר צויתיך לבלתי אכל ממנו אכלת" (ג:יא), התנצל אדם: "האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל" (ג:יב). ופירש"י בשם חז"ל: כאן כפה בטובה.

בפ' נח, בסיפור דור הפלגה, כתוב: "וירד ה' לראות את העיר ואת המגדל אשר עשו בני האדם" (יא:ה). וכותב רש"י: "בני האדם" - אלא בני מי, שמא בני חמורים וגמלים? אלא בני אדם הראשון שכפה את הטובה ואמר: "האשה אשר נתת עמדי", אף אלו כפו בטובה למרוד במי שהשפיעם טובה ומלטתם מן המבול.

ומצינו שכעונש על חסרון מדת הכרת הטוב, נתמעטה קומת המגדל.

ועל דרך זה נוכל לפרש כוונת יעקב בפרשתנו, שהודה שמפני שחסר לו מדת הכרת הטוב כמו שראוי לו, הוא מרגיש בעצמו שנתמעט ונעשה קטן. וזהו: "קטונתי" - ר"ל נתמעטתי - "מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך" ולא היתה בי מדת הכרת הטוב כפי שהי' ראוי לי.

ובאמת מצינו שנתמעטו שנותיו של יעקב אבינו על שלא הכיר טוב להקב"ה כראוי, כדאיתא בדעת זקנים בפ' ויגש על הפסוק: "ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם" (מז:ט), וז"ל הדעת זקנים בשם המדרש: בשעה שאמר יעקב: "מעט ורעים היו", אמר לו הקב"ה, אני מלטתיך מעשו ומלבן, והחזרתי לך דינה, גם יוסף, ואתה מתרעם על חייך שהם מעט ורעים. חייך שמנין התיבות שיש מן "ויאמר" עד "בימי מגורי" כך יחסרו משנותיך, שלא תחי' כחיי יצחק אביך. והם ל"ג תיבות. ובמנין זה נחסרו מחייו, שהרי יצחק חי ק"פ שנה ויעקב לא חי אלא קמ"ז.

❖

"עזים מאתים" (לב:טו). בס' אזנים לתורה כותב הגר"ז סורוצקין זצ"ל: מקשין העולם: למה לא שלח לו כלבים - דורון יפה לאיש ציד כעשו, וליעקב הלוא היו הרבה כלבים לשמור את עדריו (ב"ר פר' ע"ג)? וי"ל שלא רצה לשלוח לו דבר המזיק, ופן ישתמש בהם במלחמה נגדו. ומצינו שהשבטים רצו להרוג את יוסף ע"י שיסוי כלבים (שם פר' פ"ד). ואולי לא השתמש עשו בשעת צידו עם כלבים, שהרי הי' לו בגדי אדה"ר, שבשעה שהוא לובשם, באים אליו כל מיני חיות ועופות והוא צד אותם, עכ"ל.

ושמא יש לומר דבכוונה לא שלח יעקב כלבים לעשו, משום שלא רצה לעורר השנאה שנגרמה ע"י מה שנטל הברכות. דהנה איתא בתרגום יונתן עה"פ "ויעש גם הוא מטעמים ויבא לאביו" (כז:לא): ועכיב מימרא דה' מינה צידא [הקב"ה עיכב מעשו ציד, כדאיתא במדרש (ב"ר פר' ס"ז ב'): צד וכופתן, ובא מלאך והתירן. וכל זה כדי שיקבל יעקב הברכות] ואשכח כלבא חדא וקטלי' ועבד אף הוא מיני' תבשילין [ומצא כלב והרגו ועשה ממנו גם הוא תבשילין והביא לאביו וכו'].

ואם הי' יעקב שולח כלבים לעשו, הי' מקום לחשוש שיזכור עשו את הכלב שהרג והכין כמטעמים לאביו, ולבסוף לא קיבל הברכות, ונמצא סניגור נעשה קטיגור.

❖

"ותמנע היתה פילגש לאליפז בן עשו ותלד לאליפז את עמלק" (לו:יב). בס' ליקוטי חבר בן חיים איתא: עיין רש"י, ועי' סנהדרין (צט:) [מנשה בן חזקיה שהיה יושב ודורש בהגדות של דופי. אמר: וכי לא היה לו למשה לכתוב אלא ואחות לוטן תמנע ותמנע היתה פילגש לאליפז

וכו׳]. הכתוב הזה באה ללמדנו מאין בא השנאה הגדולה לעמלק על ישראל. אמר הכתוב ״בז לדבר יחבל לו״ (משלי יג:יג), תמנע אמו רצתה לדבק ביעקב, ואם כי יעקב הבטיח ללבן שלא ליקח נשים על בנותיו, הי׳ לו להשיאה לאחד מבניו, ודחאה מביתו ונתחברה לעשו, והיא היתה מוכנת לקדושה יתירה, ועכשיו שנדחית רודפת אחרי הקדושה.

ורמז מרן החתם סופר זצוק״ל הענין בדברי בלעם, שאמר ״ראשית גוים ע׳מ׳ל׳ק׳״ - ר״ת עַמרם מַשה לַוי קֶהת, כ״כ קדושה היתה בידה להוציא לולא נדחית. וכן הענין בערפה שנעמי דחאה, באו בניה לבלע את דוד בנה של רות שנעמי קירבה.

❖

״ואלה שמות אלופי עשו למשפחותם וגו׳ אלוף אלה אלוף פינן״ (לו:מ-מא). כתב בס׳ זרע ברך (מובא בס׳ ליקוטי חבר בן חיים) כי י״ב בני יעקב הם נגד י״ב שעות ביום, ועשו עם י״א אלופים נגד י״ב שעות בלילה, ע״כ. ואם נחשוב מעת ערב ונתחיל בעשו, יגיע השעה הששית באלוף ׳אלה׳, ואחרי כי אז הזמן לבכות על חורבן ביהמ״ק, רמז הוא ״על אֵלֶה אני בוכיה״ (איכה א:טז), והוא פלא. [כוונתו, דמה שאומרים ״על אלה״, הכוונה על ״אלה״ - אלוף של עשו שמכוון כנגד חצות הלילה - אני בוכי׳].

❖

בענין תחומין ביום טוב

עה״פ: ״ויבוא יעקב שלם עיר שכם וגו׳ ויחן את פני העיר״ (לג:יח), איתא במדרש (ב״ר פע״ט:ו׳): נכנס בערב שבת עם דמדומי חמה מבעוד יום וקבע תחומין מבעוד יום, הדא אמרת ששמר יעקב את השבת קודם שניתן.

במתנות כהונה איתא: ״ויחן״ דייק לשון מנוחה.

בעץ יוסף מבואר: ״ויחן את פני העיר״ - דריש, שתוקן מקום תחנותו מבעוד יום בקביעות תחומין, ששמר יעקב כו׳ - ״ופני העיר״ כמשמעו - לפני העיר. והיינו, שכבר הגיע דמדומי חמה בהיותו במגרש העיר ולא הגיע לעיר, וקבע שם תחומין לקנות שביתה ללכת אלפים לכל רוח.

בפי׳ מהרז״ו איתא: נכנס בערב שבת וכו׳ שבא בתוך העיר. ומה שכתוב: ״ויחן״ - בהיפוך אותיות ״וינח״ - שעשה הנחה של שבת בפני העיר, שבניו היו עם מקנה בשדה, והוצרך לעירוב שיוכל לבוא אצלו בשבת.

ולעיל במדרש (ב״ר פ״א:ז׳) איתא: אברהם, שאין כתוב בו [בפירוש] שמירת שבת, ירש את העולם במדה, שנאמר: ״קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה וגו׳״, אבל יעקב שכתוב בו שמירת שבת [בפירוש], שנאמר: ״ויחן את פני העיר״ - נכנס עם דמדומי חמה וקבע תחומין מבעוד יום, ירש את העולם שלא במדה, שנאמר: ״והי׳ זרעך כעפר הארץ [ופרצת ימה וקדמה] וגו׳״.

ועיין במשך חכמה עה״פ: ״ויחן את בני העיר״ שכתב בא״ד: וזה מליצתם [של חז״ל] (ב״ר צ״ה ב׳, וכן יומא כח:) כשאמרו שקיים אברהם אבינו כל התורה עד שלא ניתנה, אפילו מצות דרבנן, נתנו דוגמא של עירובי תבשילין] שאברהם קיים עירובי תבשילין - להכניס אורחים ולקבל גרים תחת כנפי השכינה, אבל לא קבע תחומים, שמא ימנע אחד מלבוא לשמוע דיעותיו. לא כן יעקב - ״קבע תחומים״, להגביל ולתחום בין עם ישראל לעמים, ולכן, במרה עדיין לא איפקיד אתחומים (עיין שבת פז: - ״כאשר צוך״ - במרה, אשבת איפקוד, אתחומין לא איפקוד) משום שהם נוסעים במחלוקת ולא היו ראויים להיות משכן לאלקות וכו׳ ולכן לא ניתן מצות תחומים, אבל בסיני איפקוד על תחומים, ש״ויחן שם ישראל״, והיו ראויים לקבל תורה, ואז ניתן תחומים, כמו ליעקב, שלכן אמר: ״וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב״ (דברים לג:כח) [וזוהי תכונתו של יעקב - כלל ישראל - לשבת בדד בין אומות העולם], וזה שאמר הנביא: ״אם תשיב משבת רגליך״ (ישעי׳ נח:יג) - זה על תחומים, כמו שאמרו ז״ל סוף מי שהוציאוהו (עירובין נב:), ״והאכלתך נחלת יעקב אביך״ - זה יעקב שקבע תחומים, וזכה למידה בלא גבול - ״ופרצת ימה וקדמה״ - בשכר שהוא קבע גבול ותחומים, זכה לנחלה בלא גבול.

בנוגע לאיסור תחומין בשבת, מובא בס׳ נתיבות שבת (פל״ט): כתוב בתורה ״שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו [ביום השביעי׳] (שמות טז:כט). יש אומרים שזו אזהרה שלא יצא אדם חוץ לתחום, ושיעור תחום של תורה הוא י״ב מילין, כשיעור מחנה ישראל שהיתה י״ב מיל על י״ב מיל. וחכמים אסרו לצאת יותר מאלפיים אמה [לשון שו״ע הרב (ריש סי׳ ש״צ) זוהי דעת הרי״ף והרמב״ם (הל׳ שבת פכ״ז ה״א) וכן משמע סתימת השו״ע והרמ״א (סי׳ ת״ד)]. ויש אומרים שאין לתחומין עיקר מן התורה כלל, אלא אפילו יותר מי״ב מיל אינו אסור מן התורה, אלא שחכמים סמכו איסור תחומין של דבריהם למקרא זה ״אל יצא איש ממקומו״ - שלא יצא יותר מאלפיים אמה מהמקום ששבת בו, כי עד אלפיים נקרא מקומו כמו שמצינו בעיר מקלט, ו״שבו איש תחתיו״ - כשיעור תחתיו, ומכאן סמכו חכמים שכל אדם יש לו ארבע אמות בכל מקום. זוהי דעת הרא״ש והטור.

יש אומרים שאף למאן דאמר תחומין דאורייתא אינו אלא במקום שהוא רשות הרבים, אבל במקום שאינו רשות הרבים אין איסור תחומין מן התורה אפילו יותר מי״ב מיל (המגיד משנה בשם הרמב״ם בתשובה, וכן הב״י בשם הרמב״ם בתשובה אחרת). ובמקום שהוא רשות היחיד, אף מדרבנן אין בה איסור תחומין (לכו״ע, ועיין בדעת תורה סי׳ ת״ד).

הבה נעיין עכשו בדין איסור תחומין ביום טוב.

בפ״ב דחגיגה (יז:) כתבו רש״י ותוס׳ דאיסור תחומין נוהג ביום טוב כמו בשבת, ומשמע דאסור מן התורה (עיין בתוס׳ שם).

ועיין בשו״ע (או״ח סי׳ תט״ז סע׳ ה׳) דאיתא שם: יום טוב נוהג בו עירובי תחומין אבל לא עירובי חצירות, ופי׳ המ״ב: משום דאין איסור הוצאה ביו״ט.

וכן איתא (סי׳ תקכ״ח סע׳ א׳): יום טוב א״צ עירובי חצירות ושיתופי מבואות, אבל עירובי תחומין צריך וכו׳.

והנה הפר״ח (סי׳ תצ״ה סק״ג) והטורי אבן (חגיגה יז:) הקשו, מנא לן איסור תחומין ביו״ט. ועיין בטורי אבן שכתב: אפילו לר״ע דס״ל תחומין דאורייתא מ״אל יצא איש ממקומו ביום השביעי״, כדאמר בסוף פ״ק דעירובין (יז:), הני מילי בשבת דאסור, ואכתי יו״ט דקיל משבת אין לנו, דאין למדין קל מחמור להחמיר עליו. ובעל כרחך תחומין ביו״ט אפי׳ לר״ע אינן אלא מדרבנן.

והנה בשו״ת החת״ס (או״ח סי׳ קמ״ט) הביא שהפר״ח והטורי אבן עמדו על החקירה, מנא לן לאסור תחומין ביו״ט ולא העלו דבר בידם. וכותב החת״ס: ולא קשה מידי, דלמאן דנפקא לי׳ מ״אל יצא איש ממקומו ביום השביעי״, הן מדאורייתא הן מאסמכתא, עכ״פ כיון דקרא במן כתיב שלא יצא האיש ממקומו י״ב מיל, כיון דלא ירד מן ביו״ט,

א״כ ״יום השביעי״ לאו דוקא כי היכי ד״והכינו את אשר יביאו״ - איסור הכנה ביו״ט, מן התורה ביו״ט כמו בשבת משום שלא ירד מן ביו״ט כמ״ש התוס׳ (ביצה ב: ד״ה והי׳ ביום ששי וכו׳) אע״ג ד״ביום הששי״ כתיב, מ״מ מפרשים יום חול הראוי׳ להורדת מן, וכן קיי״ל בעינן לחם משנה ביו״ט משום שלא ירד מן ביו״ט, א״כ מאותו טעם עצמו איסור תחומין ביו״ט כמו בשבת ממש - או מדאורייתא או מאסמכתא וכו׳.

בנוגע לאיסור מלאכה ביו״ט יש היתר מיוחד - ״אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם״ (שמות יב:טז), והיינו דמותרת מלאכה לצורך אוכל נפש.

והנה, מצינו מחלוקת (ביצה יב.): בית שמאי אומרים, אין מוציאין [ביום טוב] לא את הקטן ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרשות הרבים, ובית הלל מתירין.

ובגמ׳ מבואר מחלוקתם, דבית הלל סוברים: מתוך שהותרה הוצאה [ביו״ט] לצורך [אוכל נפש] הותרה נמי שלא לצורך, ובית שמאי אינם מודים ב״מתוך״.

ונחלקו רש״י ותוס׳: לפי רש״י, מתירים בית הלל, מטעם זה של ״מתוך״ אפילו כשאין לו צורך כלל, ולפי תוס׳ (ועוד ראשונים שהובאו דבריהם בשיטה מקובצת כתובות ז.), בית הלל מתירים דוקא כשיש צורך היום, אפילו אם אינו צורך אוכל נפש, אבל כשאינו צורך היום כלל, אף ב״ה אוסרים מן התורה [וגם הר״י מודה דאסור מדרבנן].

והנה, איסור תחומין לא הותר כלל לצורך אוכל נפש - אסור לילך מחוץ לתחום בשביל אוכל נפש, ואסור להביא אוכל נפש מחוץ לתחום. ודנו האחרונים בשאלה זו: מה נשתנו תחומין מהוצאה שכן הותרה לצורך אוכל נפש. ועיין במהרש״א (כתובות ז.) שכתב: וצריך ליתן טעם אמאי לא התירו נמי תחומין לצורך אוכל נפש, דהא אפילו מלאכה גמורה התירו מטעמא דמתוך, ויש ליישב.

וכן הקשה הגרע״א בדרוש וחידוש (פסחים צג.), והשאיר ב״צריך עיון״.

וכותב החת״ס (שו״ת חת״ס או״ח סי׳ קמ״ט): מה שהקשה מהרש״א פ״ק דכתובות, מאי טעמא לא הותר תחומין לצורך אוכל נפש, קושיא גדולה היא לכאורה, דהבאת מאכלים ממקום למקום מיחשב אוכל נפש ולא רק מכשירים, ומשו״ה הותר הוצאה ואפילו רק לצורך קצת, דמתוך שהותר לאוכל נפש ממש, הותר שלא לצורך. ואי מיחשב הבאת המאכלות ממקום למקום מכשירין לא אמרינן מתוך וכו׳ [ועיין בקרני ראם על המהרש״א שכתב דקירוב האוכל אל האדם הוא בגדר מכשירי אוכל נפש, ולא אמרינן בו מתוך].

שוב כותב החת״ס ליישב קושיית המהרש״א והגרע״א, דדוקא מה שהוא בכלל ״לא תעשה מלאכה״ הותר לצורך אוכל נפש [דבפסוק נאמר: ״כל מלאכה לא ייעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו ייעשה לכם״ (שמות יב:טז)], אבל תחומין, אם תחומין דאורייתא, אינו משום הלאו דלא תעשה כל מלאכה, אלא הוא איסור בפני עצמו - לא מטעם מלאכה, שהרי אינו ממלאכת המשכן, ולכן אינו בכלל היתר של אך אשר יאכל לכל נפש וכו׳, עיי״ש. וכ״כ בשו״ת אבני נזר (או״ח סי׳ שצ״ג סק״ה) ובשו״ת עמודי אור (סי׳ י״ד), ובשו״ת מרחשת (או״ח סי׳ י׳) ובקהילות יעקב (עירובין סי׳ ט״ז, עמ׳ מ״ד-מ״ה).

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

TORAH LODAAS

Parshas Vayishlach
© copyright 2026
by Rabbi Matis Blum z"l

רוחמה ליבא בת רבקה לרפו"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפו"ש
לז"נ אסתר בת שלמה זלמן שטרן ע"ה

"ארצה שעיר" (לב:ד) פירש"י: כל תיבה שצריך למ"ד בתחילתה, הטיל לה הכתוב ה"א בסופה

"To the land of Sei'ir". Rashi explains that instead of writing "to the land" as לארץ [with a למ"ד in front], the Posuk instead wrote ארצה with a ה"א at the end].

What did the Torah accomplish by writing the word with a ה"א at the end instead of with a למ"ד in the beginning; in either case the word contains four letters?

The *Kotzker Rebbi, Z'T'L'*, said that we can deduce from here how careful one must be in not talking superfluously. If it is possible to refrain, even momentarily from using an extra letter [by using that extra letter at the end of a word instead of at the beginning] it is also a worthwhile accomplishment.

"ויירא יעקב מאד ויצר לו" (לב:ח)

"And Yaakov was very fearful and it pained him ..."

Rashi explains: "And Yaakov was fearful" - that he might be killed. "And he was pained" - lest he kill אחרים [others].

Why was Yaakov pained at the thought of killing *Eisov* who was out to kill him?

Some explain that Chazal tell us (Gittin 56a) that Niron Kaiser, who was a Roman [and descended from Edom] converted and the great Tanna, Rebbi Meir came from him. We also find that Rebbi Meir was called אחרים (Horayos 13b).

According to this we can understand that Yaakov was pained at the thought of having to kill Eisov, for by doing so he would be preventing the existence of Rebbi Meir. This is alluded to in the words "lest he kill *Acheirim*".

"ויאבק איש עמו" (לב:כה)

"And a man wrestled with him ..."

Rashi offers two explanations for the word ויאבק - a) a term which refers to dust which was kicked up by two people who were fighting; b) an Aramaic term for a knot - the two men's arms became intertwined as they grasped and hugged each other.

The *Ksav Sofer* noted that the first explanation is understandable - when two enemies fight, they raise dust as each one attempts to defeat his opponent. However, the second explanation - that ויאבק refers to hugging - seems more appropriate for friends, than for two people locked in a life-and-death struggle.

The answer, said the Ksav Sofer, is that throughout the generations, the battle between Bnei Yisroel and her enemies, as symbolized by the struggle between Yaakov and the angel of Eisov, takes two forms. When they can, the enemies of Klal Yisroel attempt to physically annihilate us through terrible decrees and oppressions. Other times though, they present a friendly countenance, and attempt to destroy us by hugging us and drawing us into their midst, so that we will assimilate with them and lose our identity as the Chosen People.

"ויאמר שלחני כי עלה השחר" (לב:כז)

"And he said, 'Send me away, because the morning has come ...'"

Chazal explain (Chulin 91b): He said, 'I am an angel, and from the day that I was created until now the time did not come to recite *Shira* [the song of *Mal'achim*]'."

Hagaon Rav Chaim Soloveitchik, Z'T'L', observed that it was not as though coincidentally the *Malach's* turn to recite *Shira* was just at that time. Rather, a *Malach* recites *Shira* when he completes his mission in this world. The angel who attacked Yaakov was the *Sar* of Eisov who is the *Soton* and the *Yeitzer Horo* - the evil inclination. The ultimate purpose of the *Yeitzer Horo* is not to cause the person to sin, but rather, to have the person overcome his evil inclination.

This, then, is what the angel told Yaakov: From the time I was created until now no one was able to completely vanquish me. Now that you have done so, my mission is completed, and it is time for me to recite *Shira*.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

Is there any practical aspect to the concept mentioned in Rashi (33:4) whose source in the Sifri (Bamidbar 9:10) that states that it is a known Halacha that Eisov hates Yaakov.

The Ma'adanei Asher (IV, Parshas Vayishlach) suggests that in regard to certain situations in which it is permitted to benefit from Melacha that a Nochri does for himself on Shabbos, we do not suspect that he had intentions for the Jew's benefit (see Orach Chaim 244:1) or instances in which the intentions of a *Nochri* are insufficient (see Yoreh De'ah 2:1) even if a Yisroel is standing over him because עכו"ם אדעתא דנפשי' עביד. The reason for this is because עשו שונא ליעקב.

QUESTIONS OF THE WEEK

1) By what other name is *Ma'avar Yabok* known?
2) What does the prohibition of *Gid Hanasheh* have to do with the Mitzva of *Levaya* [accompanying a guest who leaves one's house]?
3) Which person, mentioned in this week's Sidra, was named for his mother?
4) For whom was *Tomer Devorah* - the date tree that the prophetess Devorah sat under - named?
5) Normally, the angels sing *Shira* in the heavens while Bnei Yisroel sing it on earth. When did an angel sing *Shira* on earth?
6) Which one of the Shevatim very likely never ate on his birthday?
7) What did Lovon find in Rochel's tent?
8) When Yaakov returned to Yitzchok after twenty-two years, whom did he find in the tent of Yitzchok?
9) What feat of strength did Yaakov exhibit which inspired fear in the inhabitants of the surrounding cities?
10) Who married Dina after she was rescued from the house of Shechem?
11) Who was the first to develop a mule?
12) Where is Bilam mentioned in this week's Parsha?
13) Why did Yitzchok live for 180 years?
14) How many people are mentioned in the Posuk "הצילני נא מיד אחי מיד עשו וגו'"?

ANSWERS

1) *Ma'avar Yabok* was the *Yardein* River (Chizkuni 32:23).
2) The prohibition of *Gid Hanasheh* came about because Yaakov's sons did not accompany him and he was subsequently injured by the *Mal'ach*. Thus, the Mitzva of *Gid Hanasheh* serves as a constant reminder of the importance of the Mitzva of *Levaya* (ibid. 32:33).
3) Elifaz's concubine, Timna, died after childbirth, and she named the son she gave birth to Timna. However, Elifaz called him Korach (Ramban 36:12; Rabbeinu Bachya).
4) The *Tomer Devorah* under which the prophetess, Devorah sat was named for Devorah, Rivka's nursemaid (see Da'as Zekeinim 35:8).
5) When Yaakov did not release the angel, he recited *Shira* on earth instead of in the heavens (Pirkei D'Rebbi Eliezer 37).
6) Binyomin - since Rochel died on the day he was born (the eleventh of Marcheshvan - see Yalkut Shimoni, Shmos 162), he likely fasted on his birthday since it was his mother's Yahrzeit.
7) The Midrash (Bereishis Rabba 74:9) says that Lovon found *Kisoniyos* [a certain type of clothing, or a pitcher and cups] instead of his *Terafim*.
8) Eisov and his wives (Pirkei D'Rebbi Eliezer 38).
9) He uprooted the *Ala* tree with his hand, buried the Avoda Zoros under it and then replanted the tree over them (Midrash Hagadol 15b).
10) Either Shimon (Bereishis Rabba 80:11), or Iyov (Baba Basra 15b).
11) According to various opinions in the Gemora (Pesachim 54a), either Adam, on Motza'ei Shabbos, Ana, or it was created during *Bein Hashemashos* on Erev Shabbos.
12) According to the Targum Yonoson (36:32) and Midrash Sechel Tov, the first king of Edom, Belah ben Be'or, was Bilam.
13) Since Yitzchok was the first to be circumcised on the eighth day, which is the morning of the eighth day after seven full days and half a day which is 180 hours [(7 x 24) + 12 = 180], he merited living 180 years (Tosafos Hashaleim 35:27).
14) Two – Eisov, and Achi who was sent by Eisov to kill Yaakov in Padan Aram (Midrash Agada cited in Torah Sheleima).

NOW AVAILABLE

The sefer נר מתתיהו is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing *torahlodaas@gmail.com*
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood. Please be in touch via email.

The sefer מצא טוב on שמחות and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: *TorahLodaas@gmail.com*

The material for this issue has been reprinted from previous years